

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Ὁ γέρος ναυτικός, ποῖχε ξεχάσει
 Καιροὺς καὶ χρόνους κάθε σβελτοσύνη,
 Στὸ μῶλ' ὄρες γυρτὸς νὰ ξαποστάσει,

Ἐκοίταζε μὲ θλιθερὴ γαλήνη
 Τὰ πλοῖα τ' ἀραγμένα· εἶχε βραδιάσει.
 Τώρα ἡ μικρὴ φελούκα του εἶχε μείνει

Παρατημένη στὸ καραβοστάσι
 Κι αὐτὸς σὲ καπηλειοῦ γωνιὰ νὰ πίνη.
 Τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχαν περάσει

Δυστυχησμένα· στὴ στερνὴν εἰρήνη
 Κάθε δικὸς του πῆγε νὰ ἠσυχάσει...
 Φυσοῦσε τραμουντάνα κι ἀγριοσύνη,

Κάποιου χαμοῦ προμήνυμα στὴν πλάση,
 Κ' ἔσταζεν αἷμα κόκκινο ἢ σελήνη,
 Καὶ τὸ ἔρεβος εἶχε ὄλ' ἀποσκεπάσει·

.... Καὶ μόνο ἓνα φανάρι σὲ μιὰ πρύμη
 Πεντάρφανο, σὰν ὄνειρο γιὰ εἰκόνα
 Ποῦ μιὰ ἔρχεται μιὰ σβύνει ἀπὸ τὴ μνήμη,

Θαμπόφεγγε στοῦ ὀρίζοντα τὸ βάθος,
 Κι ἀπὰ στὸ μῶλ' ὁ γέρος ξαπλωμένος
 Τὸ κοίταζε τὸ κοίταζε μὲ πάθος,

Ἀκίνητος, βαρὺς σὰν πεθαμένος.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΑΛΙΘΕΡΣΗΣ